

The Great Conspiracy

In retrospect, various events may be perceived as if they were planned in advance. That is, various events in retrospect, appear as if there was some kind of "directing hand" that led things in this way.

In fact, everything that is perceived as a natural process of the "flow" of everyday life can be examined through "eyes" that see everywhere pre-planning, premeditation, and even a conspiracy developing in accordance with someone's agenda.

Thus, in retrospect, it actually seems that this is one of the reasons that create a perception related to some so-called "conspiracy." However, sometimes everything that may be represented as a conspiracy actually happened. There was pre-planning, there was premeditation, and there was a drawing of variables subject to someone's given agenda.

First and foremost, one must object to the term "Abrahamic religions" in relation to these three "faith" concepts - Rabbinic Judaism, Islam, and Christianity. This is because none of these concepts can represent the Torah of Moses as it is proposed above the chapters of the Hebrew Bible.

However, when presenting parts of these "faith" concepts, there are references to the Torah of Moses. But in principle, these three "faith" concepts cannot represent the Torah of Moses at all and hence, they have no connection with the Hebrew Abraham.

Thus, any connection that these "faith" concepts have with the Torah of Moses is only a coincidental and circumstantial connection. This is not a theological connection and/or a connection with other theological significance.

The beginning of the Torah of Moses presents first and foremost divine morality. Since this morality is perfect, it offers a system of reward and punishment, which promotes human behavior towards more ideal behavior. The purpose of a reward and punishment system is to determine the personal responsibility given to each person. Therefore, since a person is responsible, he will have to bear the punishment and/or receive the reward for his actions. This is a first-rate educational and moral approach that Removes from the equation the ability of one person to determine good or evil for another.

Unlike the degree of vindictiveness that exists in every person who is hurt by another person, the Supreme Being can change its decision when the person is truly sorry for his actions.

Divine morality does not include an "ego" that is hurt as a

הקנוניה הגדולה

במבט לאחור, אירועים שונים עשויים להיתפס כביכול כאילו והם מתוכננים מראש. כלומר אירועים שונים במבט לאחור, נראים כאילו והיה איזו שהיא "יד מכוונת" אשר הובילה את הדברים באופן כזה.

למעשה, כל מה שנתפס כמהלך טיבעי של "זרימת" שגרת החיים, ניתן לבחון אותו מתוך "עיניים" הרואות בכל מקום תכנון מוקדם, כוונה תחילה ואף קנוניה המתפתחת בהתאם לאג'נדה של מאן דהוא.

כך בדיעבד, נדמה למעשה כי זוהי אחת הסיבות אשר יוצרות תפיסה הקשורה לאיזה כביכול "קנוניה". אולם, לעיתים כל מה שעשוי להיות מיוצג כקנוניה, הוא במציאות קרה באמת. היה תכנון מוקדם, הייתה כוונה תחילה והיה שרטוט של משתנים בכפוף לאג'נדה נתונה של מאן דהוא.

ראשית יש בראש וראשונה להתנגד אל המונח "דתות אברהמיות" ביחס לשלושת התפיסות "האמונה" הללו – יהדות רבנית, איסלאם והנצרות. זאת מאחר ואף אחת מהתפיסות הללו, אינן יכולות לייצג את תורת משה כפי שהיא מוצעת מעל פרקי התנ"ך העברי.

אומנם, כאשר מציגים חלקים מתוך התפיסות "האמונה" הללו, ישנם התייחסויות אל תורת משה. אבל בעיקרון שלושת התפיסות "האמונה" הללו, אינן יכולות לייצג כלל את תורת משה ומכאן, אין להם כל קשר לאברהם העברי.

כך כל הקשר שיש לתפיסות "האמונה" הללו עם תורת משה, הוא קשר מקרי ונסיבתי בלבד. זהו אינו קשר תאולוגי ו/או קשר בעל משמעות תאולוגית אחר.

ראשית תורת משה מציגה בראש וראשונה את המוסר האלוהי. מהיות מוסר זה מושלם, מציע מערכת של שכר ועונש, אשר מקדמת את ההתנהגות האנושית לעבר התנהגות אידאלית יותר.

מטרת מערכת שכר ועונש היא לקבוע את האחריות האישית שניתנת לכל אחד. לכן, מהיותו אדם אחראי יהיה עליו לשאת בעונש ו/או קבל שכר עבור מעשיו. זוהי גישה חינוכית ומוסרית ממדרגה ראשונה אשר מוציאה מהמשוואה את היכולת של אדם אחד לקבוע לטוב או לרע עבור האחר.

בניגוד למידת הנקמנות הקיימת בכל אדם שנפגע על ידי אדם אחר, הישות העליונה יכולה לשנות את החלטתה כאשר הוגע מתחרט באמת על מעשיו.

<p>result of the sin that the person committed against him. Rather, this divine morality refers first and foremost to the good that is in the person.</p> <p>Thus, if the person has hurt and caused damage and/or sin, the entire degree of justice is at work. Therefore, when he sincerely repents, absolute forgiveness comes. After forgiveness, there is no longer a "broken glass that was glued together and visible with fragments stuck together" but rather a completely clean "new page."</p> <p>The purpose of reward and punishment is not to educate the person, as, for example, the human legal system works. The human system works in such a way that when someone commits a crime, there is a given punishment for it and if he has performed a good deed, there is a given reward for him.</p> <p>The purpose of the divine reward and punishment system is to take care of That the person will live at a high moral level. Therefore, the reward is long-term while the punishment is short-term.</p> <p>On the other hand, the related "faith" concepts, namely Rabbinic Judaism, Islam and Christianity, grant a "sweet" reward to anyone who carries out the instructions of that theological concept.</p> <p>By doing so, they lead to the conditioning of good behavior, which grants "sweet" to anyone who behaves in accordance with that relevant doctrine. In fact, none of these "faith" concepts, which do not represent the Torah of Moses, therefore have anything to do with the reward and punishment that the Torah of Moses directs in order to advance the person towards a more ideal and harmonious life.</p> <p>The Torah of Moses speaks only of that transcendent concept of metaphysics that is external to humans. Which receives recognition from humans even if its presence is not physical.</p> <p>This recognition creates the practical meaning that is attributed to the entity in question. In any case, it is called divinity and is usually identified as a single god called In the Torah of Moses, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.</p> <p>Therefore, even if Rabbinic Judaism, Islam, and Christianity seemingly refer to the same metaphysical entity, they do not fulfill the instructions of that entity as revealed in the pages of the Hebrew Bible.</p> <p>Each of the linked "faith" concepts provides its own private interpretation and does not at all fulfill what is explicitly stated in the Torah of Moses.</p> <p>Because in order to see the points of view on the Torah of Moses, all the instructions of the Torah must be carried</p>	<p>המוסר האלוהי אינו כולל "אגו" אשר נפגע כתוצאה מהחטא שעשה האדם כלפיו. אלא המוסר האלוהי הזה מתייחס בראש וראשונה אל הטוב שיש באדם.</p> <p>כך, במידה והאדם פגע גרם נזק ו/או חטא, כל מידת הצדק פועלת. לכן, כאשר הוא מתחרט באופן כן, הסליחה המוחלטת מגיעה. לאחר הסליחה, אין כבר "כוס שבור שהודבק ונראה עם שברים דבוקים" אלא זהו "דף חדש" ונקי לחלוטין.</p> <p>מטרת השכר והעונש אינו כדי לחנך את האדם, כפי שלמשל מערכת החוקים האנושיים פועלים. המערכת האנושית פועלת בדרך כזו כאשר מיישמו מבצע עבירה, עליה יש עונש נתון ואם הוא ביצע מעשה טוב, יש עליו פרס נתון.</p> <p>המטרה של מערכת שכר ועונש האלוהית, היא לדאוג שהאדם יחיה ברמה מוסרית גבוהה. לכן השכר הוא לטווח ארוך ואילו העונש הוא לטווח הקצר.</p> <p>לעומת זאת התפיסות "האמונה" המקושרות, כלומר היהדות הרבנית, האיסלאם והנצרות, מעניקות "סוכריה" פרס לכל מי שמבצע את ההוראות של אותה תפיסה תאולוגית.</p> <p>על ידי זאת להביא להתניה של התנהגות טובה, המעניקה "סוכריה" למתנהג בהתאם לאותה דוקטרינה רלוונטית. בעצם, אף אחת מהתפיסות "האמונה" הללו, שאינן מייצגת את תורת משה, לכן אין לה כל קשר בשכר והעונש שתורת משה מנתבת כדי לקדם את האדם לעבר חיים אידאליים והרמוניים יותר.</p> <p>תורת משה מדברת אך ורק על אותו מושג טרנסצנדנטי של מטפיזיות הנמצאת חיצונית לבני האדם. אשר מקבלת הכרה מבני האדם גם אם נוכחותה אינה פיזית.</p> <p>הכרה זו, יוצרת את המשמעות המעשית אותה משייכים לישות המדוברת. בדרך ככל, מכנים אותה כאלוהות ומזהים אותה בדרך כלל כאל יחיד המכונה בתורת משה כאלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואלוהי יעקב.</p> <p>לכן, אפילו אם היהדות הרבנית, האיסלאם והנצרות מתייחסים לכאורה אל אותה ישות מטפיזית, אין הם מקיימים את ההוראותיה של אותה הישות כפי שמתגלים מעל דפי התנ"ך העברי.</p> <p>כל אחת מהתפיסות "האמונה" המקושרות, מעמידה את הפרשנות הפרטית שלה ואינה מקיימת כלל את האמור באופן מפורש בתורת משה.</p>
--	---

out literally. Not as translated by Rabbinic Judaism, which, as stated, perverted the instructions of Moses and gave them an interpretation contrary to what the Bible claims in Deuteronomy, chapter 30.

Since Christianity and Islam are stepchildren of Rabbinic Judaism, they continue in its path and distort, like a "broken telephone," the message that was distorted from the beginning by Rabbinic Judaism.

The result is a significant departure of these three concepts of "faith" from the morality dictated by the Torah of Moses. The most problematic result will be a world dominated by wars instead of harmony and social utopia.

The main concept of the Torah of Moses is realized when man himself sees himself as part of the natural system of the world. Therefore, man is obliged to see his connection with nature in terms of symbiosis and not of exploitative relations.

That is, a person who believes that there is providence and that there is an accountable system in the world will perceive morality and the motif of reward and punishment in a significant way and will behave in a much more moral manner.

Therefore, when talking about morality and/or morality, one is obliged to talk about something absolute and much less "liquid" such as morality according to the "right conditions" and/or morality according to the "convenience" of the performer.

In contrast to the Torah of Moses, all related "faith" concepts generally offer an ethnocentric approach to the world. That is, there is a division between those who believe in the relevant "faith" concept and those who do not believe in it.

The fate of those who believe in the relevant concept is much more benign than the fate of those who do not believe in it. Therefore, in contrast to the universal concept of the Torah of Moses, the only Abrahamic Torah, it is not possible to see non-universal concepts such as Rabbinic Judaism, Islam, and Christianity as Abrahamic theological concepts. According to Walid Schubart, the main goal of Islam is to establish a Muslim theocracy in which Sharia law prevails. Therefore, the entire jihad variable is used, while "soliciting" Muslims to die as "testimonies to the truth of Islam" during jihad. Therefore, that "witness" receives benefits both in this world and especially in the next world, where that "witness" as mentioned enjoys unlimited marital relations with eternal virgins. In fact, from the above, it appears that there is some kind of "guiding hand" here that

הואיל כדי לראות את נקודות המבט על תורת משה, יש לבצע את כל הוראות התורה כלשונם. לא כתרגומם על ידי היהדות הרבנית אשר כאמור, הסיתה את הוראות משה והפיחה בהם פרשנות בניגוד למה שהמקרא טוען בספר דברים פרק ל'.

היותם של הנצרות והאיסלאם בנים חורגים ליהדות הרבנית, הרי שהם ממשיכים בדרכה ומעוותים כ"טלפון שבור" את המסר המעוותת מלכתחילה של היהדות הרבנים.

התוצאה התרחקות משמעותית של שלושת תפיסות "האמונה" הללו מהמוסר המוכתב בתורת משה. התוצאה הבעייתית ביותר תהיה עולם הנתון במלחמות במקום בהרמוניה ובאוטופיה חברתית.

עיקר התפיסה של תורת משה מתקיימת כאשר האדם בעצמו רואה את עצמו כחלק מתוך מערך הטבע של העולם. לכן, האדם מחויב לראות את הקשר שלו עם הטבע במונחים של סימביוזה ולא של יחסי ניצול.

כלומר, אדם מאמין כי ישנה השגחה וכי יש מערכת אקונטבילית בעולם, יתפוס את המוסריות והמוטיב של שכר ועונש באופן משמעותי ויתנהג באופן הרבה יותר מוסרי.

לפיכך, כאשר מדברים על מוסר ו/או מוסריות מחויבים לדבר על משהו מוחלט והרבה פחות "נוזלי" כמו מוסריות לפי "התנאים הנכונים" ו/או מוסריות לפי "הנוחות" של המבצע.

בניגוד לתורת משה כל התפיסות "האמונה" הקשורות, מציעות בדרך כלל התייחסות אתנוצנטרית לעולם. כלומר, ישנה חלוקה בין המאמינים בתפיסה "האמונה" הרלוונטית לאלו שאינם מאמינים בה.

גורלם של המאמינים בתפיסה הרלוונטית הוא הרבה יותר שפיר מאשר גורלם של אלו שאינם מאמינים בה. לכן, בניגוד לתפיסה האוניברסלית של תורת משה התורה האברהמית היחידה, אין אפשרות לראות בתפיסה שאינה אוניברסלית כמו היהדות הרבנית, האיסלאם והנצרות כתפיסות תאולוגיות אברהמיות.

לטענת ווליד שובארט, המטרה העיקרית של האיסלאם הוא לייסד תאוקרטיה מוסלמית בו חוקי השריעה קובעים. לכן, יש שימוש בכל משתנה הג'יהאד, תוך כדי "שידול" מוסלמים למות כ"עדות לנכונות האיסלאם" תוך כדי ג'יהאד.

לכן, אותו "עד" מקבל הוא ובני משפחתו הטבות גם בעולם הזה ובעיקר בעולם הבא, בו אותו "עד" כאמור נהנה מיחסי אישות בלתי מוגבלים עם בתולות נצחיות. למעשה, מתוך הדברים שלעיל, עולה כי ישנה כאן איזה שהיא "יד מכוונת" אשר מקימה בעצם איזה שהוא ארגון שיכול לאחד ממלכה תחת "דגל אחד". בהעדר לאומיות, מונח שהחל להתפתח במאה ה-19, וקיבל תנופה גדולה לאחר מלחמת העולם הראשונה, היה צורך למצוא "מכנה משותף" שיוביל את האימפריה ל"נאמנות" כוללת.

אחת התופעות הידועות מהאימפריות הקדומות, הייתה

essentially establishes some kind of organization that can unite a kingdom under "one flag". In the absence of nationalism, a term that began to develop in the 19th century, and received great momentum after World War I, it was necessary to find a "common denominator" that would lead the empire to comprehensive "loyalty". One of the well-known phenomena from ancient empires was that the empire conquered inhabited territories and annexed those territories to itself. The inhabitants of these territories were not citizens of equal value, for example, of the Persian, Greek and/or Roman empires. They They were enslaved and paid tribute to the ruling king. Furthermore, in the absence of a supreme authority for Muslim theological understanding, something akin to a Vatican or papacy, the practical interpretation of this theological understanding is left to local Islamic scholars. In addition, it should be noted that most Muslims who are not committed to broad theological characteristics, as mentioned, generally constitute the silent majority. That is, they do what they are told is what the theological understanding requires.

This is because all the relevant literature of this theology is written in Arabic. On the other hand, out of the approximately one and a half billion people who belong to this theological understanding, most of them do not speak Arabic.

In fact, all Muslims living in Southeast Asia, most Muslims in Sub-Saharan Africa, Turkey, Pakistan, Afghanistan, and more, are not proficient in the Arabic language and depend on the interpretation of local scholars.

Hence, there is a certain possibility that those local scholars may direct the believers in accordance with the internal agenda of the relevant scholar. Through such guides, it is likely possible to control public opinion. Thus, if those guides receive funding, or donations from interested parties, they may likely promote the interests of those interested parties.

From this, it can probably be assumed that the ultimate interest of the activities of those individual believers is not always realized. It is possible to see how various manipulations operate so that those interested parties may benefit from the activities of individuals, who perhaps even without their knowledge promote the interests of those interested funders.

In the context of Christianity, one must start from the beginning, in order to try to understand what things are meant, one must refer to the motif that led to the invention of the term "Messiah", as a noun for a person

שהאימפריה כבשה שטחים מיושבים וסיפחה לעצמה את אותם השטחים. תושבי השטחים הללו, לא היו אזרחים שווים ערך למשל של האימפריה הפרסית, היוונית ו/או הרומית. הם שועבדו והעלו מס למלך השולט.

לכן בדרך כלל במקרה חירום כמו למשל בזמן מלחמה, לא יכל המלך "לסמוך" על תושבי השטחים המסופחים, ככאלו שישמרו על שלטונם. לכן, הוא נאלץ ל"סמוך" רק על אנשיו, וכן על צבא "שכירי חרב" שקיבלו תשלום בעבור עבודתם.

לכן, על מנת לייצר נאמנות במיוחד כאשר הממלכות נלחמו זו בזו, היה צורך במכנה משותף שיאחד את התושבים אל תוך אינטרס יחיד, אינטרס משותף הנוגע לכולם. תפיסה "אמונה" אחידה יכולה לשמש כאינטרס הטוב ביותר לאחד את השורות.

הדבר קרה כאשר קוסטנטין, "אימץ" את "הצלב" כדי לכבוש את המלוכה. כמותו גם טענת סמית, המציע את הרעיון בו עבד אל מלך, ביקש לעשות שימוש בדת המאחדת את כל ממלכתו. מדובר על החליף עבד אל מלך, אשר רצה לאחד את הממלכה שלו, לאחר מלחמת האזרחים שפרצה בין הפלגים השונים בממלכה.

איחוד הממלכה דרך תפיסת "האמונה" המכונה כיום איסלאם, יכל למעשה עבד אלמלך להרחיב את ממלכתו ולהצליח במלחמתו נגד הנוצרים ונגד הפרסים במאה התשיעית לספירה.

מכאן, אפשר לראות את הרצון להמשיך לשלוט מוביל את התפיסה שעד לעת החדשה, המלך המוסלמי, נתפס בראש המאמינים. כך, כל ההיררכיה הדתית, הייתה כפופה לאותו מלך מוסלמי. לכן נחוץ היה מערך של "תפיסה תאולוגית", פשוט שניתן לשלב בתוך התפקידים השוטפים של השליט.

מעבר לזה, בהעדר ראשות עליונה לתפיסה התאולוגית המוסלמית, משהו דומה למתכונת מעין וותיקן או אפיפיורות, הרי הפרשנות המעשית של התפיסה התאולוגית הזו, ניתנת בידם של מלומדים איסלאמיים מקומיים.

בנוסף על כך, יש לציין כי מרבית המוסלמים הלא מחויבים כאמור במאפיינים תאולוגיים נרחבים, מהווים בדרך כלל את הרוב הדומם. כלומר, הם מבצעים מה שנאמר להם שזה מה שהתפיסה התאולוגית דורשת.

זאת מאחר וכל הספרות הרלוונטית של התאולוגיה הזו, כתובה ערבית. מאידך מתוך כמיליארד וחצי בני אדם המשתייכים לתפיסה תאולוגית זו, מרביתם אינם דוברי ערבית.

למעשה כל המוסלמים המתגוררים בדרום מזרח אסיה, רוב המוסלמים של אפריקה השחורה, טורקיה, פקיסטן ואפגניסטן ועוד, אינם בקיאים בשפה הערבית ותלויים בפרשנותם של מלומדים המקומיים.

מכאן, ישנה אפשרות מסוימת שאותם מלומדים מקומיים, עשויים לנתב את המאמינים בהתאם לאג'נדה הפנימית של המלומד הרלוונטי. באמצעות מנתבים כאלו, ניתן ככל הנראה לשלוט על דעת הקהל. כך, אם אותם מנתבים מקבלים מימון, או תרומות מבעלי עניין, הם עשויים ככל

who could change the world.

When the Hasmonean kingdom began to crumble as a result of a power struggle between family members, a struggle that presumably led to corruption while increasing the burden of taxation on the people, a political opposition began to form in the Hasmonean kingdom.

This opposition became a group that tried to remove the priests from their leadership position. It should be noted that from the days of the Exodus until the establishment of the Hasmonean kingdom, there was a separation between two authorities. Moses was the political leader and Aaron the spiritual leader. This continued in the days of the kings until the establishment of the Hasmonean kingdom. In it, the Hasmoneans, priests by training, held the political leadership, and the priests from the house of Zadok held the spiritual leadership.

As mentioned, in order to constitute a governmental alternative to the rule of the priests, they had to attack the priesthood itself. The Bible presents Moses, a man from the tribe of Levi, who redeems the people politically, and his brother Aaron, who redeems the people spiritually. Mattathias the Hasmonean, from a priestly family, combines both variables together, being a priest and a man from the tribe of Levi, intensifies his role as a rebel against the Greeks and leads to political liberation along with spiritual liberation, which makes the Hasmonean family "heroes" in the eyes of the people.

This fact becomes a heavy burden on the shoulders of those who seek to penetrate the niche of political and spiritual management of the people. Especially when it is known that they have no authority or even any connection to the mandate that God gives the tribe of Levi to manage the spiritual life of the people.

Therefore, as a result, it is to be assumed that the Pharisees were forced to incite the discourse from the priestly family, who constitute, at least in light of historical facts, the source of the growth and activity of a Messiah in a time of trouble. Therefore, they looked for another "candidate" who would serve as a Messiah.

That "Savior" must reproduce the success of the Savior that the priests had put up against the Greeks, and free the people from the troubles and pressure in which the Jews lived under the Roman occupation, and a Savior who would save the people from the yoke of Rome.

From the known history of the people of Israel, in a period of distress and occupation, a Savior always appeared who led the people. Only in two cases was it a nationwide event, in the Exodus from Egypt and in the

הנראה לקדם את עניינם של אותם בעלי עניין.

מתוך זה ניתן ככל הנראה להניח כי האינטרס הסופי של הפעילות של אותם מאמינים הבודדים, אינו תמיד יוצא אל הפועל. ישנה אפשרות לראות כיצד מניפולציות שונות פועלות על מנת שאותם גורמים בעלי עניין, עשויים לצאת נשכרים מפעילותם של בודדים, המקדמים אולי אפילו ללא ידיעתם את האינטרס של אותם מממנים בעלי עניין.

בהקשר לנצרות יש להתחיל מהתחלה, על מנת לנסות להבין במה דברים אמורים, יש להתייחס אל המוטיב שמוביל להמצאת המונח "משיח", כשם עצם של אדם אשר עשוי לשנות את העולם.

כאשר הממלכה החשמונאית, החלה להתפורר כתוצאה ממאבק כוחות בין בני המשפחה, מאבק אשר יש לשער גרר אחריו שחיתות תוך הגדלת עול המיסוי על העם, החלה להיווצר בממלכה החשמונאית אופוזיציה פוליטית.

אופוזיציה זו, הפכה לקבוצה אשר ניסתה לנשל את הכוהנים מעמדתם המנהיגותית. יש לציין, כי מאז ימי יציאת מצרים ועד להקמת הממלכה החשמונאית, הייתה הפרדה בין שתי רשויות. היה משה המנהיג המדיני ואהרן המנהיג הרוחני. כך הדבר המשיך בימי המלכים עד להקמת הממלכה החשמונאית. בה החשמונאים כוהנים בהכשרתם החזיקו את המנהיגות המדינית, והכוהנים מבית צדוק החזיקו את ההנהגה הרוחנית.

כאמור, כדי להוות אלטרנטיבה שלטונית לשלטון הכוהנים, היו צריכים לתקוף את מעמד הכוהנים עצמו. המקרא מציג את משה, איש משבט לוי, שפודה את העם מבחינה מדינית ואחיו אהרן שפודה את העם מבחינה רוחנית.

מתתיהו החשמונאי, ממשפחת כוהנים, משלב את שני המשתנים גם יחד, היותו כוהן ואיש שבט לוי, מעצימה את תפקידו כמעורר המרד ביוונים ומוביל לשחרור פוליטי יחד עם השחרור הרוחני, מה שהופך את משפחת החשמונאים ל"גיבורים" בעיני העם.

עובדה זו הופכת לנטל כבד על כתפיהם של אלו אשר מבקשים לחזור אל הנישה של ניהול המדיני והרוחני של העם. במיוחד כשידוע שאין להם שום סמכות ואפילו קשר כל שהוא למנדט שאלוהים מעניק לשבט לוי לנהל את החיים הרוחניים של העם.

לכן, בעקבות כך, יש לשער נאלצו הפרושים, להסית את השיח ממשפחת הכוהנים, המהווים לפחות לאור העובדות ההיסטוריות, את המקור לצמיחתו ופעולתו של מושיע בעת צרה. לכן, הם חיפשו "מועמד" אחר אשר ישמש בתפקיד של מושיע.

על אותו "מושיע" לשחזר את הצלחת המושיע שהכוהנים העמידו נגד היוונים, ושחזר את העם מהצרות והלחץ בו חיו היהודים תחת הכיבוש הרומי, ויושיע שיציל את העם מעול רומא.

מתוך ההיסטוריה הידועה של עם ישראל, בתקופה של מצוקה וכיבוש, תמיד הופיע מושיע אשר הנהיג את העם. רק בשני מקרים היה זה אירוע כלל לאומי, ביציאת מצרים

<p>Hasmonean revolt.</p> <p>In the other cases, as in the time of the Judges, it was a local action that freed a certain part of the people from the oppression of the oppressor who oppressed them. This is how the "Messiah" person was apparently invented, while making use of a special interpretation of the Bible. For example, they "took" verse 1 in chapter 11 of the Book of Isaiah, and began to "embroider" the fictitious figure of "Messiah".</p> <p>First step, he must be a "descendant" of King David. He must be born, apparently, in Bethlehem, Ephrathah, like King David.</p> <p>All of this is done in order to "adapt" the "figure" to all sorts of signs written in the Bible. Exploiting the Bible in a manipulative way is nothing new. The method of interpretation of Rabbinic Judaism, P.r.d.s, allows them to "play around" and invent new interpretive "tricks".</p> <p>According to the method of the rabbis, the Torah can be interpreted in four different general ways: Pesht, Remez, Deresh and Sud = P.r.d.s. Pesht - is the simple interpretation of the Torah. Remez - refers to the various hints contained in the Torah. A sermon is the revelation of the deeper meaning of the verse, and a secret is the esoteric and mystical part of the Torah.</p> <p>By this method, it is impossible to determine that the interpreter was wrong. Since he can always switch to a different method of interpretation. For example, let's say that a certain interpretation of a sentence in the Torah is not consistent with the pure logic implied by the context of the sentence. The interpreter can always excuse his unconventional interpretation by switching to a different standard – say, a secret and/or a command and/or an allusion. Thus, in fact, every interpretation of the Torah becomes fluid and flexible to the point of changing the intention of the text and changing what is said to the point of presenting the opposite of what the Torah originally intended to command.</p> <p>In light of this juggling interpretation, it is permissible to derive an idea from half-sentences and to string together sentences that have no connection or connection between them in order to present an idea that suits the agenda of Rabbinic Judaism.</p> <p>This method was adopted by Christian theology, which "succeeds" in extracting from the Hebrew Bible everything that "suits" them to "prove" that Jesus is the "Messiah" and that the time of Rabbinic Judaism has passed.</p> <p>Thus, by seeing through the "mirrors" of Jesus, it is actually possible to present, through the juggling of</p>	<p>ובמרד החשמונאים.</p> <p>בשאר המקרים, כמו בתקופת השופטים, הייתה זו פעולה מקומית ששחרה חלק מסוים מהעם מעול הצורר שדיכא אותם.</p> <p>כך ככל הנראה הומצא אותו אדם "משיח", תוך שהם עושים שימוש בפרשנות מיוחדת של המקרא. למשל, הם "לקחו" את פסוק א' בפרק יא' של ספר ישעיהו, והחלו "לרקום" את הדמות הפיקטיבית של "משיח".</p> <p>שלב ראשון עליו להיות "צאצא" לדוד המלך. עליו להיוולד ככל הנראה בבית לחם, אפרתה, כמו דוד המלך.</p> <p>כל זאת נעשה על מנת "להתאים" את "הדמות" אל כל מיני סימנים הכתובים במקרא. ניצול המקרא באופן מניפולטיבי, אינו דבר חדש. שיטת הפרשנות של היהדות הרבנית, פ.ר.ד. ס מתירה להם "להשתעשע" ולהמציא "להטוטים" פרשניים חדשים.</p> <p>על פי שיטתם של הרבנים, התורה ניתנת לפירוש בארבע דרכים כלליות שונות: פשט, רמז, דרש וסוד = פ.ר.ד.ס. פשט - הוא הפירוש הפשוט של התורה. רמז - מתייחס לרמזים השונים שמכילה התורה. דרש - הוא חשיפת המשמעות העמוקה יותר של הפסוק וסוד - הוא החלק האזוטרי והמיסטי של התורה.</p> <p>על ידי שיטה זו, בלתי אפשרי לקבוע כי המפרש טעה. הואיל והוא תמיד יכול לעבור לשיטת פרשנות אחרת. למשל, נניח כי פרשנות מסוימת של משפט בתורה, אינו עולה בקנה אחד עם ההיגיון הצרופ המשתמע מהקונטקסט של המשפט. תמיד יכול הפרשן לתרוץ את פרשנותו הלא שגרתית בכך שעבר למדד אחר – נניח לסוד ו/או לדרש ו/או לרמז. כך, למעשה הופכת כל פרשנות של התורה לנזילה וגמישה עד כדי שינוי כוונת הכתוב ושינוי הנאמר עד כדי הצגת ההיפך ממה שהתורה התכוונה מלכתחילה לצוות.</p> <p>לאור פרשנות להטוטנית זו, מותר לגזור רעיון מחצאי משפט ולהלחים משפטים שאין להם כל קשר או הקשר ביניהם על מנת להציב רעיון שמתאים לאג'נדה של היהדות הרבנית.</p> <p>שיטה זו אומצה על ידי התאולוגיה הנוצרית, אשר "מצליחה" לדלות מהמקרא העיברי כל מה "שמתאים" להם "להוכיח" כי ישו הוא "משיח" וכי זמנה של היהדות הרבנית עבר.</p> <p>כך על ידי ראייה דרך "המשקפים" של ישו, ניתן למעשה להציג דרך הלהטוטנות של הפרשנות המקראית מבית היצר של היהדות הרבנית, כל מה שרוצים מתוך המקרא להציג "כאמת".</p> <p>כך המונח "משיח" מתוך מונח שמשמש לתאר שם עצם, הפך המונח "משיח" בעצמו לשם עצם. נשאלת השאלה מדוע מונח שהיה שם תואר הופך לשם עצם בעצמו?</p> <p>אומנם, זאת לא הפעם הראשונה בהיסטוריה בו הופך שם תואר לשם עצם, אולם "משיח" אינו סתם שם עצם, אלא זהו שם עצם הטעון ביותר ביקום.</p>
--	--

biblical interpretation from the workshop of Rabbinic Judaism, everything that they want from the Bible to present "as truth."

Thus, the term "Messiah" from a term used to describe a noun, the term "Messiah" itself became a noun. The question arises as to why a term that was an adjective becomes a noun itself?

Admittedly, this is not the first time in history that an adjective becomes a noun, but "Messiah" is not just a noun, but it is the most loaded noun in the universe. This invention of a "Messiah" who would come to redeem the people undoubtedly led to an increase in the attempts of the Jews to rebel against the Roman occupier. The Romans succeeded in suppressing all attempts of rebellion, and as a punishment and to deter the rebels, they crucified the rebels, which is a very cruel death. Also, the group of Jesus, another rebel from Galilee, who was influenced by the propaganda of the Pharisees, perhaps he wanted to boast as the savior of the Jews, rebelled, failed and was crucified. The small rebellions eventually led to the great rebellion, which also failed and caused the destruction of the Temple, the killing of all the priests who knew the Torah of Moses and perhaps even led the people to despair.

As in any case of failure, people seek answers and some of the answers, it must be assumed, as Tobias Singer argues, involved "inventing" explanations and reasoning to "regulate" the failure within their mental perception. This is not the first time this has happened, Rabbinic Judaism presents a whole series of people who claimed to be "Messiah" however, in the test of results they failed miserably. These people are considered in the theological view of Rabbinic Judaism as "false messiahs" who misled the people and caused more problems than they brought solutions (The Encyclopedia of Jewish Knowledge presents the following people as false messiahs - Thodes, Bar Koziva, Yitzhak ben Yaakov Obadiah, Abu Issa, Sharigi or Sirini, David Elroy, Asher Le'amlin, David Haruveni, Shabtai Zvi, Yaakov Zvi ben Shabtai Zvi, Mordechai Mochicha of the city of Ezinstadt, Yaakov Frank)

Of the famous "false messiahs", it is worth mentioning two people who identified themselves as "Messiah" and caused a serious crisis of faith in Rabbinic Judaism. These are Shabtai Zvi and Yaakov Frank. Shabtai Zvi is the best-known false "messiah" in the history of Rabbinic Judaism. This is because the movement he founded was large and captured many people, including even the greatest scholars in the world of Rabbinic Judaism.

המצאה זו של "משיח" שיבוא לגאול את העם, הובילה ללא ספק להתגברות ניסיונות המרידה של היהודים בכובש הרומי. הרומאים הצליחו לדכא את כל ניסיונות המרד, וכעונש וכדי להרתיע את המורדים, צלבו את המורדים, שזהו מוות אכזרי ביותר.

גם קבוצתו של ישו, עוד מורד מהגליל, שהושפע מהתעמולה של הפרושים, יתכן והוא רצה להתהדר כמושיע של היהודים, מרד, נכשל ונצל. המרידות הקטנות הובילו לבסוף למרד הגדול, אשר אף הוא נכשל וגרם לחורבן בית המקדש, להרג כל הכוהנים שהכירו את תורת משה ואף יתכן הוביל את העם ליאוש.

כמו בכל מקרה של כישלון, אנשים מחפשים תשובות וחלק מהתשובות, יש לשער, כפי שטוביה זינגר טוען, כללו "המצאה" של הסברים ונימוקים כדי "להסדיר" את הכישלון בתוך התפיסה הנפשית שלהם.

זאת לא הפעם הראשונה שזה קורה, היהדות הרבנית, מציגה שורה שלמה של אנשים אשר טענו שהם "משיח" אולם, במבחן התוצאה הם נכשלו כישלון חרוץ. אנשים אלו נחשבים בתפיסה התאולוגית של היהדות הרבנית כ"משיחי שקר" אשר הטעו את העם וגרמו ליותר בעיות מאשר הביאו פתרונות (אנציקלופדיה הדעת היהודית מציגה את האנשים הבאים כמשיחי שקר – תודס, בר כוזבא, ישחק בן יעקוב עבדיה, אבו עיסי, שריגי או סיריני, דוד אלרואי, אשר לעמלין, דוד הראובני, שבתי צבי, יעקב צבי בן שבתי צבי, מרדכי מוכיח מהעיר אויזנשטאדט, יעקב פראנק)

מתוך "משיחי השקר" המפורסמים, ראוי להזכיר שני אנשים אשר הזדהו כ"משיח" וגרמו למשבר אמונה רציני ביהדות הרבנית. מדובר על שבתאי צבי ויעקב פרנק. שבתאי צבי, הוא "משיח" השקר הידוע ביותר בתולדות היהדות הרבנית. זאת מאחר והתנועה שהקים הייתה גדולה ותפסה אנשים רבים כולל אף גדולי הידע בעולם של היהדות הרבנית.

כאמור, לטענת זינגר, החלו חברי קבוצת המורדים של ישו להפיץ שמועות כאילו וישו קם לתחייה והוא יחזור בקרוב להושיע את העם. מקרה כזה, לטענת זינגר אף היה בעת המודרנית, כאשר אדם בשם בבה, שנחשב בקרב המאמינים שלו, "קדוש ונביא", מת לפתע, לפני השלמת משימתו, המאמינים ההדוקים החלו לספר כאילו והם "ראו" אותו, כאילו הוא "קם לתחייה" ומתהלך בעולם, והופיע אצל

<p>As mentioned, according to Singer, members of the group of Jesus' rebels began to spread rumors that Jesus had risen from the dead and would soon return to save the people. According to Singer, there was even such a case in modern times, when a man named Baba, who was considered among his believers, "a saint and a prophet," died suddenly, before completing his mission, the close believers began to tell as if they had "seen" him, as if he had "risen from the dead" and was walking in the world, and appeared to his faithful believers.</p> <p>Into this niche, a man named Saul of Tarsus must have entered, who testified to himself as an excellent salesman. He claims, for example, in 1 Corinthians 9:20, that he would become to the Jews as a Jew in order to gain their faith.</p> <p>The same Saul of Tarsus, goes to Jerusalem and meets there with the members of Jesus' group, and begins to tell them that he is on his way to Damascus, in order to persecute the Christians, supposedly in the name of the Sanhedrin, he foresees some meeting with Jesus who asks him why he is persecuting him (Acts 9:3, <i>ibid.</i>)</p> <p>According to Saul of Tarsus, Jesus instructs him to begin preaching in favor of the way of Jesus. As is also evidenced in the Acts of the Apostles in chapter 22:6, and also 22:11, thus, according to Saul, known as Paul, his role was reversed from a persecutor of the Christians to a promoter of the gospel of Jesus.</p> <p>It should be noted below that Paul contradicts himself when he claims that he was sent by Gamaliel to persecute the Christians. He claims, for example, in the book of Acts 22:3 that he was educated at the knees of Gamaliel, thus he is a Jew versed in the Torah. This is when we see, for example, in Acts 5:34-39, what Gamaliel says about the persecution of Christians.</p> <p>As mentioned above, Saul, now Paul, was an excellent salesman and it is assumed that he was able to convince the members of Jesus' group that their leader was now the brother of Jesus. Since the members of the group were persecuted and perhaps also known to the Roman government, they probably could not move around freely and preach the "new gospel".</p> <p>Here, a set of basic assumptions must be proposed that are important for building the necessary understandings later. These basic assumptions are extremely important in the absence of objective sources that are not from the Christian Church. All existing sources are from the Christian Church and hence the data that can be called, even temporarily, "facts" must be limited.</p> <p>In the New Testament, two events appear that must be</p>	<p>המאמינים הנאמנים שלו.</p> <p>אל תוך הנישה הזו, יש לשער נכנס אדם בשם שאול התרסי, המעיד על עצמו שהוא איש מכירות מעולה. הוא טוען למשל באיגרת הראשונה אל הקורינתים 9:20, שהוא יהיה ליהודים כיהודי על מנת לרכוש את אמונם.</p> <p>אותו שאול מטרטוס, הולך לירושלים ונפגש שם עם חברי קבוצתו של ישו, ומתחיל לספר להם על כך שהוא בדרך לדמשק, על מנת לרדוף אחרי הנוצרים, כביכול בשם הסנהדרין, הוא חוזה איזה מפגש עם ישו ששואל אותו מדוע הוא רודף אותו (מעשה השליחים 9:3, שם:שם)</p> <p>לטענתו של שאול התרסי, ישו מורה לו להתחיל להטיף לטובת דרכו של ישו. כפי שמעידים עליו במעשה השליחים גם בפרק 22:6, וכן 22:11, כך, לטענת שאול המכונה פול, התהפך תפקידו מרודף של הנוצרים אל המקדם של הבשורה של ישו.</p> <p>יש לציין להלן כי פול, סותר את עצמו כאשר הוא טוען כי הוא נשלח על ידי גמליאל כדי לרדוף את הנוצרים. הוא טוען למשל בספר מעשה השליחים 22:3 שהוא התחנך על ברכיו של גמליאל, כך הוא יהודי הבקי בתורה. זאת כאשר אנו רואים למשל במעשה השליחים 5:34-39, מה אומר גמליאל על רדיפת הנוצרים.</p> <p>כאמור לעיל, שאול כעת פול, היה איש מכירות מעולה ויש לשער שהוא מצליח לשכנע את חברי קבוצתו של ישו שעבדו מנהיגם הוא אחיו של ישו. מהיות חברי הקבוצה נרדפים ואולי גם מוכרים לשלטון הרומי, הם ככל הנראה לא יכלו להסתובב באופן חופשי ולהטיף את "הבשורה החדשה".</p> <p>כאן יש להציע מערכת של הנחות יסוד החשובות לבנות את ההבנות הנחוצות בהמשך. הנחות יסוד אלו חשובות ביותר בהעדר מקורות אובייקטיביים שאינם מטעם הכנסייה הנוצרית. כל המקורות הקיימים הם מטעם הכנסייה הנוצרית ומכאן יש לדלות את הנתונים אשר ניתן לכנות אותם ולו באופן זמני, "עובדות".</p> <p>בברית החדשה, מופיעים שני מאורעות שיש לתת עליהם את הדעת. המאורע הראשון הוא הבגידה של יהודה איש קריות בישו, והאירוע השני הוא המשפט שנערך לישו.</p> <p>הנחת היסוד שלנו תהיה כי שני מאורעות אלו אכן התקיימו והם מאד חשובים להבנת ההמשך של הדברים. הראשון, הבגידה של יהודה איש קריות. בגידה כזו היא מאד הגיונית</p>
--	---

<p>taken into account. The first event is the betrayal of Jesus by Judas Iscariot, and the second event is the trial that was held for Jesus.</p> <p>Our basic premise will be that these two events did indeed take place and are very important for understanding the rest of the story. The first, the betrayal of Judas Iscariot. Such betrayal is very logical because it is not at all new. Every prosecutor seeks to create a "plea deal" with a criminal and turns him into a "state witness". As a "state witness", the criminal with whom the deal is made, receives from a reduced sentence to complete exemption from trial and imprisonment. Therefore, it must be assumed that Judas Iscariot was captured by the authorities who wanted to maintain "peace" in Judea, he was asked to testify against his friends in exchange for his own release.</p> <p>Although, as stated in the legal system, such a phenomenon occurs on an almost regular basis, one must doubt the payment made. Since the New Testament, as it testifies to itself, came so that people would believe, it is therefore offered in a narrative and pictorial way (John 20:31 <i>ibid.</i>). Hence, the presentation of the payment by the New Testament comes to offer a more dramatic touch in the reader's belief system and does not have to be taken literally.</p> <p>The second event is the trial, it could also have taken place, this is because of the fear of the leaders of the Sanhedrin of the reaction of the Romans. As is known, the entire worship of the Jews before the takeover of their spiritual narrative by Rabbinic Judaism was a pilgrimage three times a year.</p> <p>This period in particular was the most sensitive period for the Romans. They were very afraid that such a pilgrimage would turn into an open rebellion. Especially when the Roman garrison was much less manpower than all the pilgrims who came from all over the country. Thus, overcoming the garrison in Jerusalem was not a problem for the pilgrims.</p> <p>Since the priests did not believe in "the Messiah" and/or "the resurrection of the dead," two terms invented exclusively by Rabbinic Judaism, the priests saw no point in rebelling against the Romans.</p> <p>It is possible that the priests' deep knowledge of the Bible led them to the conclusion that a rebellion against the Romans would lead nowhere positive. On the other hand, it can be assumed that the priests, being well-versed in the politics of that time, understood that at this stage Rome was strong and there was no possibility for any body to deprive it of its imperialist status.</p>	<p>משום שהיא אינה חידוש כלל. כל תובע מבקש ליצור "עסקת טיעון" עם עבריין והופך אותו ל"עד מדינה".</p> <p>"כעד מדינה", העבריין שאתו נעשית העסקה, מקבל החל מהקלה בעונש ועד לפטור מלא ממשפט וממאסר. לכן יש לשער כי יהודה איש קריות נתפס על ידי השלטונות שביקשו לשמור על "השקט" ביהודה, הוא התבקש להעיד כנגד חבריו תמורת שחרור של עצמו.</p> <p>אומנם כאמור במערכת המשפטית, תופעה כזו מתרחשת על בסיס כמעט קבוע, יש להטיל ספק בתשלום שבוצע. הואיל והברית החדשה כפי שמעידה על עצמה באה כדי שאנשים יאמינו, לכן היא מוצעת בדרך סיפורית וציורית (הבשורה על פי יוחנן 20:31 שם:שם). מכאן, הצגת התשלום על ידי הברית החדשה, בא להציע נופך דרמטי יותר במערכת האמונה של הקורא ואין צורך לקבל זאת באופן מילולי.</p> <p>האירוע השני הוא המשפט, אף הוא היה עשוי להתקיים, זאת בגלל החשש של ראשי הסנהדרין מתגובה של הרומאים. כידוע, כל הפולחן של היהודים לפני השתלטות היהדות הרבנית על הנרטיב הרוחני שלהם, היה עלייה לרגל שלוש פעמים בשנה.</p> <p>בתקופה זו במיוחד, הייתה התקופה הכי רגישה עבור הרומאים. הם חששו מאד שעליה לרגל שכזו, תהפוך למרד גלוי. במיוחד כאשר חיל המצב הרומי היה במצבת כוח אדם הרבה יותר נמוכה מכל העולים לרגל שהגיעו כאמור מכל רחבי הארץ. כך, להתגבר על חיל המצב שיש בירושלים לא היוותה עבור העולים לרגל כל בעיה.</p> <p>הואיל והכוחנים, לא האמינו "במשיח" ו/או "בתחיית המתים", שני מונחים שהומצאו אך ורק על ידי היהדות הרבנית, לא ראו הכוחנים כל עניין במרד ברומאים.</p> <p>יתכן וידעתם העמוקה של הכוחנים בכתבי המקרא, הובילה אותם למסקנה כי מרד ברומאים לא יוביל לשום מקום חיובי. מאידך, ניתן להניח כי הכוחנים מהיותם בקיאים בפוליטיקה של העת ההיא, הבינו כי בשלב זה רומא חזקה ואין כל אפשרות לאף גוף לנשל אותה ממעמדה האימפריאליסטי.</p> <p>השאלה החשובה תהיה מדוע הפרושים התערבו בסוגיה זו של מושיע, מי נתן להם סמכות להתערב?</p> <p>הרי יש להניח כי העם מכיר את ההיסטוריה שלו ויכל לצפות באיזה שהוא שלב, יקום אדם כמו מתתיהו החשמונאי ואו כמו שמשון, אשר יצא למאבק כנגד הכובש הרומי וכפי</p>
--	---

<p>The important question would be why the Pharisees intervened in this issue of a Savior, who gave them the authority to intervene?</p> <p>After all, it must be assumed that the people knew their history and could have expected at some point that a man like Mattathias the Hasmonean or Samson, who went out to fight against the Roman occupier and, as the history of the Jewish people proves, would defeat the enemy and free the people.</p> <p>So, why did the Pharisees need to intervene and present the Savior in the way they did, while distorting the Scriptures, in order to "prove" their claims that of course have no solid biblical basis?</p> <p>There is no way to answer this question without presenting the desire of the Pharisees, the spiritual fathers of Rabbinic Judaism, to rule in the place of the priests. In order to rule, the Pharisees had to transfer the people from the spiritual authority that received a biblical mandate from God, to the Pharisees who have no authority or mandate to engage in the spiritual life of the people at all.</p> <p>The Pharisees, who could not change the essence of the concept of the Law of Moses, a concept presented first and foremost by the priestly class. A theological concept in which the priestly class constitutes the link between the people and their God and administers all rituals. Therefore, necessarily, anyone who belongs to this theological concept sees the priestly class as the highest class of the Jewish social structure.</p> <p>On the other hand, the Pharisees lack any status on the basis of the Law of Moses, when the goal of all their interpretive juggling comes in an attempt to change what is written in the Bible.</p> <p>Therefore, it can be assumed that the Pharisees saw the use of terms such as "Messiah", together with the concept of "the end of the world", and "the resurrection of the dead", as tools that could assist them in the struggle for spiritual hegemony. In addition, it is worth noting that the historical time in which they operated was most appropriate, the people groaned under the yoke of Roman occupation and sought relief from this enslavement.</p>	<p>שההיסטוריה של עם ישראל מוכיחה, יכריע את האויב וישחרר את העם.</p> <p>אם כן, מדוע, היו צריכים הפרושים להתערב ולהציג את המושיע בדרך שהם הציגו אותה, זאת תוך כדי פרשנות מעוותת של הכתובים, על מנת ל"הוכיח" את טענותיהם שאין להם כמובן שום בסיס מקראי יציב?</p> <p>אין כל אפשרות להשיב על שאלה זו מבלי להציג את הרצון של הפרושים, אלו האבות הרוחניים של היהדות הרבנית, לשלוט במקום הכוהנים. כדי לשלוט, היה על הפרושים להעביר את העם מהסמכות הרוחנית שקיבלה מנדט במקרא מהאלוהים, אל הפרושים אשר אין להם שום סמכות או מנדט לעסוק כלל בחיי הרוח של העם.</p> <p>הפרושים, שלא יכלו לשנות את מהות התפיסה של תורת משה, תפיסה המוצגת בראש וראשונה על ידי מעמד הכוהנים. תפיסה תאולוגית בה מעמד הכוהנים, מהווה את החוליה המקשרת בין העם לבין אלוהיו ומנהל את כל הפולחנים. איל לכך באופן מחייב, כל אחד שמשתייך לתפיסה התאולוגית הזו, רואה במעמד הכוהנים כמעמד העליון של המבנה החברתי היהודי.</p> <p>מאידך, הפרושים חסרי כל מעמד מטעם תורת משה, כאשר מטרת כל הלהטוטנות הפרשנית שלהם, באה בניסיון לשנות את הכתוב במקרא.</p> <p>לכן, ניתן לשער כי הפרושים ראו את השימוש במונחים כגון "משיח", יחד עם תפיסת "סוף העולם", ו"תחיית המתים", ככלים אשר יכלו לסייע להם במאבק על ההגמוניה הרוחנית. בנוסף ראוי לציין כי הזמן ההיסטורי בו הם פעלו היה הולם ביותר, העם נאנק תחת עול הכיבוש הרומי וחיפש הקלה מתוך שעבוד זה.</p>
--	---